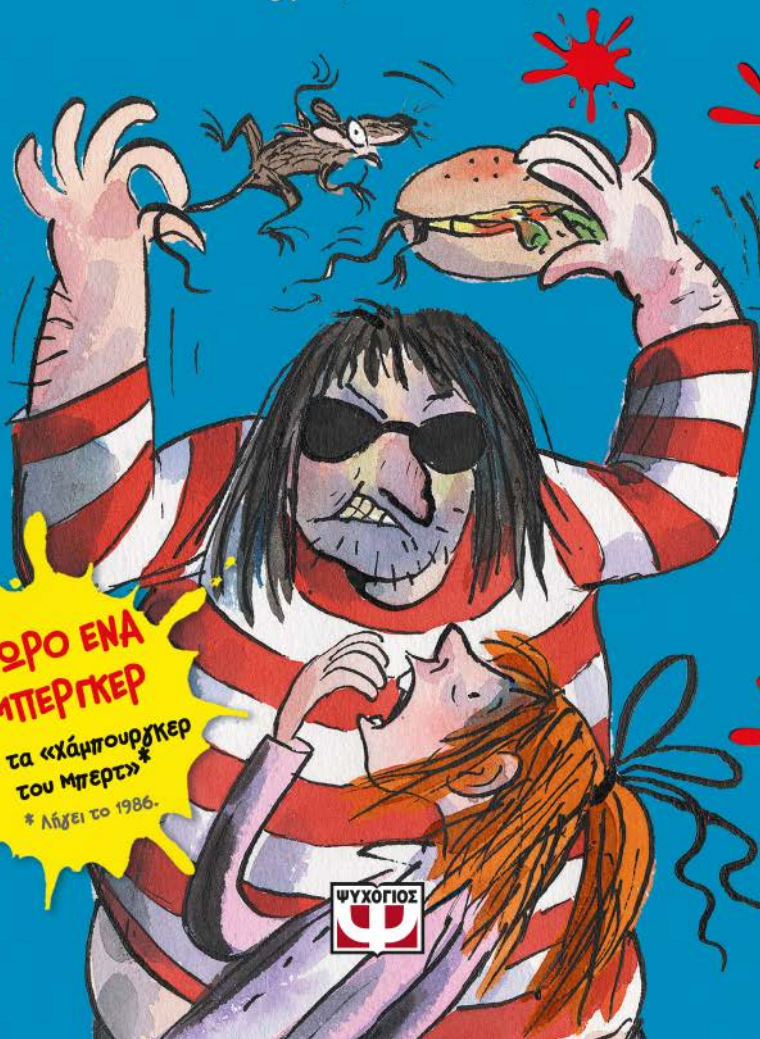

Ντρίβιντ Ουάγιας

ΠΟΝΤΙΚΟΜΠΕΡΓΚΕΡ

Εικονογράφηση: Τόνι Ρος

**ΔΩΡΟ ΕΝΑ
ΜΠΕΡΓΚΕΡ**

από τα «Χάμπουργκερ
του Μπερτ»*

* Λήγει το 1986.

ΠΟΝΤΙΚΟΜΠΕΡΓΚΕΡ

ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: RATBURGER

Από τις Εκδόσεις HarperCollins *Children's Books*, Λονδίνο 2012

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ποντικομπέργκερ**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: David Walliams

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Tony Ross

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Πετρούλα Γαβριηλίδου

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Ευδοξία Μπινοπούλου

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου

© David Walliams, 2012

© Εικονογράφησης: Tony Ross, 2012

David Walliams and Tony Ross assert the moral right to be identified as the author and illustrator of this work.

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2015

under licence from HarperCollins Publishers Ltd.

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2015

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1208-5

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1209-2

Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfoffi, Greece

Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

Ντρίβιντ Ουάλιαμς

ΠΟΝΤΙΚΟΜΠΕΡΓΚΕΡ

Εικονογράφηση:
Τόνι Ρος

Μετάφραση:
Πετρούλα Γαβριλίδου

Για τον Φράνκι, το αγόρι με το υπέροχο χαμόγελο

Αυτοί είναι οι ήρωες της ιστορίας μας:

Ο Μπερτ, ο άντρας
με την καντίνα που
πουλάει χάμπουργκερ

Ο μπαμπάς,
ένας μπαμπάς

Η Ζωή, ένα μικρό κορίτσι

Η Σίλα,
η μητριά της Ζωής

Ο κύριος Γκρέιβ,
ο διευθυντής
του σχολείου

Η δεσποινίς
Κοντέα, μια
μικρόσωμη
καθηγήτρια

Ο Ραζ,
ένας μεγαλόσωμος
εφημεριδοπώλης

Η Τίνα Τροτς,
η τραμπούκος
της γειτονιάς

Ο Κοκκινούλης,
ένα νεκρό
χάμστερ

Ο Άρμιταζ,
ένας ζωντανός ποντικός

Ανάσα που βρομάει πατατάκια χαρίδας

Το χάμστερ είχε πεθάνει.
Είχε πέσει ανάσκελα.
Με τα πόδια ψηλά.

Νεκρό.

Με δάκρυα στα μάτια η Ζωή άνοιξε το κλουβί. Τα χέρια της έτρεμαν και η καρδιά της είχε ραγίσει. Την ώρα που ακουμπούσε το μικρό γούνινο κορμάκι του Κοκκινούλη στο σκοροφαγωμένο χαλί, η Ζωή νόμιζε ότι δε θα μπορέσει να χαμογελάσει ποτέ ξανά.

«Σίλα!» φώναξε όσο πιο δυνατά μπορούσε. Παρά τα συνεχή παρακάλια του πατέρα της, η Ζωή αρνιόταν να φωνάξει τη μητριά της «μαμά». Δεν το είχε κάνει ποτέ και είχε ορκιστεί πως δε θα το έκανε και ποτέ. Καμιά δεν μπορούσε να αντικαταστήσει τη μαμά της Ζωής – όχι που η μητριά της είχε προσπαθήσει δηλαδή.

«Σκάσε. Βλέπω τηλεόραση και τρώω!» ακούστηκε η γκρινιαρίκη φωνή της γυναίκας από το σαλόνι.

«Ο Κοκκινούλης!» φώναξε η Ζωή. «Δεν είναι καλά!»
Και λίγα είπε.

Η Ζωή είχε δει κάποτε μια δραματική ταινία στην τηλεόραση όπου η νοσοκόμα προσπαθούσε να επαναφέρει στη ζωή έναν ηλικιωμένο που πέθαινε, κι έτσι κι αυτή επιχείρησε απεγνωσμένα να δώσει το φιλί της ζωής στο χάμστερ φυσώντας απαλά στο ανοιχτό του στοματάκι. Δεν έγινε τίποτα. Ούτε όταν συνέδεσε τη μικρή καρδούλα του τρωκτικού με μια μπαταρία ΑΑ χρησιμοποιώντας έναν συνδετήρα. Δυστυχώς ήταν πια αργά.

Το χάμστερ ήταν παγωμένο και άκαμπτο.

«Σίλα! Βοήθησέ με, σε παρακαλώ...!» φώναξε το μικρό κορίτσι.

Στην αρχή η Ζωή έκλαιγε σιωπηλά αλλά μετά έβγαλε μια γοερή κραυγή. Επιτέλους κάποια στιγμή άκουσε τη μητριά της να σέρνεται απρόθυμα στον διάδρομο του μικρού τους διαμερίσματος, που βρισκόταν στον 37ο όροφο μιας πολυκατοικίας που έγερνε. Η γυναίκα αυτή ό,τι κι αν έκανε το συνόδευε με δυνατά επιφωνήματα κοπιώδους προσπάθειας. Ήταν τόσο τεμπέλα, που διέταζε τη Ζωή να της βγάλει τα κακαδάκια από τη μύτη, αν και φυσικά η Ζωή έλεγε «όχι». Η Σίλα βογκούσε ακόμα κι όταν άλλαζε κανάλια με το τηλεκοντρόλ.

«Ουφ, ουφ, ουφ, ουφ...» ξεφυσούσε η Σίλα περπα-

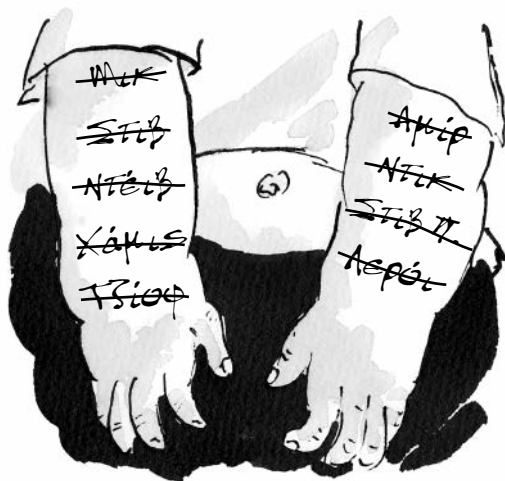
τώντας βαριά στον διάδρομο. Η μηριά της Ζωής ήταν αρκετά κοντή αλλά το πάχος της αναπλήρωνε το ύψος που της έλειπε.

Ήταν, με άλλα λόγια, σφαιρική.

Η Ζωή αντιλήφθηκε τη γυναίκα να στέκεται στην πόρτα μπλοκάροντας το φως του διαδρόμου σαν ηλιακή έκλειψη. Κι ακόμα περισσότερο η Ζωή μπορούσε

να αισθανθεί την εμετική γλυκερή μυρωδιά από τα πατατάκια με γεύση γαρίδας. Η μητριά της τα λάτρευε. Μάλιστα καυχόταν ότι από όταν ήταν νήπιο αρνιόταν να φάει οτιδήποτε άλλο φτύνοντάς το στη μούρη της μαμάς της. Η Ζωή θεωρούσε πως τα πατατάκια βρομούσαν και όχι μόνο γαρίδα, γενικά. Φυσικά και η ανάσα της γυναίκας αυτής βρομούσε φοβερά.

Ακόμα και τώρα, που στεκόταν στην πόρτα, η μητριά της Ζωής κρατούσε ένα πακέτο από το ενοχλητικό αυτό σνακ στο ένα χέρι και με το άλλο μπουκωνόταν, ενώ παρακολουθούσε τη σκηνή. Όπως πάντα φορούσε ένα μακρύ βρομερό λευκό κοντομάνικο μπλουζάκι, μαύρο κολάν και μαλλιαρές ροζ παντόφλες. Όσο δέρμα φαινόταν ήταν καλυμμένο με τατουάζ. Στα χέρια της είχε κάνει τατουάζ τα ονόματα των πρώην συζύγων της, τώρα όλα διαγραμμένα:

«Πω πω», είπε η γυναίκα φτύνοντας, με το στόμα γεμάτο πατατάκια. «Πω πω, πω πω, τι φοβερό. Φου σφαραζ' την καρδιά. Το καημενούλι τα έφτυθε». Έσκυψε πάνω από την προγονή της και κοίταξε το νεκρό χάμστερ. Όσο μιλούσε έφτυνε μισοφαγωμένα κομμάτια από πατατάκια. «Πω πω πω πω πω πω και όλ' αυθά», πρόσθεσε με ύφος που δεν έδειχνε καθόλου θλιμμένο.

Εκείνη τη στιγμή ένα μεγάλο κομμάτι από μισοφαγωμένο πατατάκι πετάχτηκε από το στόμα της Σίλα και έπεσε στη χνουδωτή μούρη του καημένου μικρού χάμστερ. Ήταν ένα μείγμα από πατατάκι και σάλιο*. Η Ζωή το σκούπισε απαλά, ενώ ένα δάκρυ κυλούσε από το μάτι της στην κρύα ροζ μυτούλα του.

«Κοίτ', έχω μια φοβερή ιδέα!» είπε η μητριά της Ζωής. «Αφού φάω όλα αυτά τα παθαθάκια, θα βάλεις τοπραματάκι αυτό στη σακούλα. Δεν το πιάνω μόν' μ'. Δε θέλω να κολλήσω τίπ'τις».

Η Σίλα σήκωσε το σακουλάκι πάνω από το στόμα της και έριξε τα θρύμματα από τα πατατάκια με γεύση γαρίδας στον αχόρταγο λαιμό της. Μετά έδωσε στην προγονή της το άδειο σακουλάκι. «Μπάρε. Χώσ' το μέσα γρήγορα. Πριν μπρομίσει όλο το σπít'».

Η Ζωή παραλίγο να πατήσει τις φωνές. Ήταν τόσο άδικο αυτό που είχε πει η μητριά της. Εξαιτίας αυτής της χοντλής γυναίκας με τη βρομερή αναπνοή από

* Το επιστημονικό του όνομα είναι «πατατακάλιο».

πατατάκια γαρίδας μύριζε το σπίτι απαίσια! Η ανάσα της μπορούσε να κάνει το χρώμα να ξεθωριάσει. Μπορούσε να ξεπουπουλιάσει ένα πουλί και να το αφήσει караφλό. Αν ο αέρας άλλαζε κατεύθυνση, θα μπορούσες να μυρίσεις την αηδιαστική ανάσα της σε μια πόλη είκοσι χιλιόμετρα μακριά από δω.

«Δε θα θάψω τον καημένο τον Κοκκινούλη μου σε μια σακούλα από πατατάκια», είπε απότομα η Ζωή. «Δεν ξέρω καν γιατί σε φώναξα. Φύγε, σε παρακαλώ!»

«Για όνομα, παιδί μ'!» φώναξε η γυναίκα. «Να βοηθήσ' ήθελα μόνο. Αχάριστο πλάσμα!»

«Ε λοιπόν, δε βοηθάς!» φώναξε η Ζωή χωρίς να γυρίσει να την κοιτάξει. «Φύγε! Σε παρακαλώ!»

Η Σίλα έφυγε θυμωμένη και κοπάνησε την πόρτα τόσο δυνατά, που έπεσε ένας σοβάς από το ταβάνι.

Η Ζωή άκουσε τη γυναίκα την οποία αρνιόταν να αποκαλέσει «μαμά» να σέρνεται πίσω στην κουζίνα, σίγουρα για να ανοίξει ακόμα ένα τεράστιο σακουλάκι πατατάκια με γεύση γαρίδας και να περιδρομιάσει. Το μικρό κορίτσι έμεινε μόνο του στο μικροσκοπικό του δωμάτιο να κρατάει αγκαλιά το νεκρό του χάμστερ.

Μα πώς πέθανε; Η Ζωή ήξερε ότι ο Κοκκινούλης ήταν πολύ νέος, ακόμα και για χάμστερ.

Μήπως κάποιος τον δολοφόνησε; αναρωτήθηκε.

Αλλά τι σόι άνθρωπος θα ήθελε να δολοφονήσει ένα αθώο μικρό χαμστεράκι;

Ε, λοιπόν, πριν ακόμα από το τέλος αυτής της ιστο-

ρίας θα έχεις μάθει την απάντηση σε αυτή την ερώτηση. Και θα έχεις μάθει, επίσης, ότι υπάρχουν άνθρωποι ικανοί για πολύ, πολύ χειρότερα πράγματα. Ο πιο κακός άνθρωπος του κόσμου βρίσκεται κρυμμένος κάπου μέσα σε αυτό το βιβλίο που κρατάς στα χέρια σου. Συνέχισε να διαβάζεις, αν τολμάς...

Ένα κοινό ιδιαίτερο μικρό κορίτσι

Προτού γνωρίσουμε αυτό το βαθιά κακό άτομο, πρέπει να πάρουμε τα πράγματα από την αρχή.

Η πραγματική μαμά της Ζωής πέθανε όταν η Ζωή ήταν μωρό, αλλά και πάλι η Ζωή είχε μια χαρούμενη ζωή. Με τον μπαμπά της ήταν αχτύπητο δίδυμο κι αυτός την έλουζε με αγάπη. Όσο η Ζωή ήταν στο σχολείο, ο μπαμπάς της πήγαινε για δουλειά στο εργοστάσιο παγωτού της πόλης. Του άρεσε πάρα πολύ το παγωτό από όταν ήταν παιδί και του άρεσε πολύ που δούλευε στο εργοστάσιο, παρότι η δουλειά του απαιτούσε πολλές υπερωρίες, δεν τον πλήρωνε τόσο καλά και ήταν κουραστική.

Αυτό που κρατούσε τον μπαμπά της Ζωής εκεί ήταν το γεγονός ότι έφτιαχνε ολοκαίνουριες γεύσεις παγωτού. Στο τέλος κάθε μέρας έτρεχε στο σπίτι εν-

θουσιασμένους, γεμάτους με δείγματα από μερικές ασυνήθιστες και υπέροχες νέες γεύσεις που τις έδινε στη Ζωή για να τις δοκιμάσει. Μετά έλεγε στο αφεντικό του ποιες της άρεσαν. Αυτές ήταν οι αγαπημένες γεύσεις της Ζωής:

Επίθεση Φρούτων
Κελαρυστή Τσιχλόφουσκα
Σοκολατο-καρυδο-κέικ «Τριπλός Ανεμοστρόβιλος»
Μαλλί της Γριάς το Υπέρτατο
Καραμέλα και Κρέμα
Μάνγκο-Έκπληξη
Παγάκι Κόκα Κόλας και Ζελέ
Φιστικοβούτυρο και Αφρός Μπανάνας
Ανανάς και Γλυκίριζα
Έκρηξη Αστερόσκονης με Μπουρμπουλήθρες

Η λιγότερο αγαπημένη της γεύση ήταν το Σαλιγκάρι και Μπρόκολο. Ούτε ο μπαμπάς της Ζωής δεν μπορούσε να κάνει το παγωτό με γεύση σαλιγκάρι και μπρόκολο να είναι ωραίο.

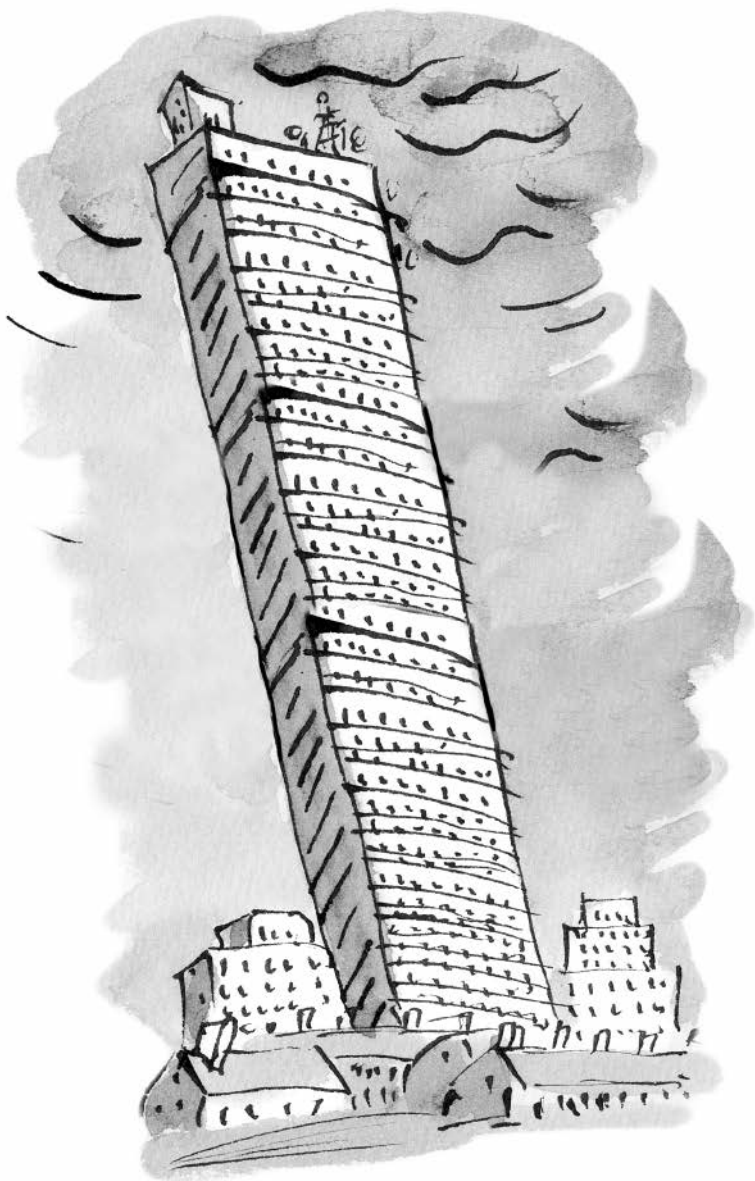
Δε βγήκαν όλες οι γεύσεις στην αγορά (ειδικά το Σαλιγκάρι και Μπρόκολο) αλλά η Ζωή τις δοκίμασε όλες! Μερικές φορές έτρωγε τόσο πολύ παγωτό, που νόμιζε ότι θα έσκαγε. Και το καλύτερο από όλα ήταν πως συχνά ήταν το μοναδικό παιδί στον κόσμο που τις είχε δοκιμάσει κι αυτό την έκανε να νιώθει πολύ ιδιαίτερη.

Υπήρχε μόνο ένα πρόβλημα.

Επειδή ήταν μοναχοπαιδί η Ζωή δεν είχε κανέναν στο σπίτι να παίξει εκτός από τον μπαμπά της, που δούλευε πολλές ώρες στο εργοστάσιο. Έτσι, όταν έγινα εννέα ετών ήθελε, όπως πολλά παιδιά στην ηλικία της, οπωσδήποτε ένα κατοικίδιο. Δεν ήθελε ντε και καλά χάμστερ, ήθελε κάτι, ό,τι να 'ναι, που να το αγαπά. Κάτι που έλπιζε ότι θα την αγαπά κι αυτό. Βέβαια επειδή έμεναν στον 37ο όροφο μιας πολυκατοικίας που έγερνε, έπρεπε το κατοικίδιο να είναι μικρό.

Στα δέκατα γενέθλια της Ζωής, λοιπόν, ο μπαμπάς της έφυγε από τη δουλειά νωρίτερα και πήγε στο σχολείο να της κάνει έκπληξη. Την ανέβασε στους ώμους του –της άρεσε πολύ αυτό από τότε που ήταν μωρό– και την πήγε στο συνοικιακό μαγαζί κατοικίδιων ζώων. Εκεί της αγόρασε ένα χάμστερ.

Η Ζωή διάλεξε το πιο χνουδωτό, το πιο γλυκό μωράκι χάμστερ και το ονόμασε Κοκκινούλη.

Ο Κοκκινούλης ζούσε σε ένα κλουβί στο υπνοδωμάτιο του μικρού κοριτσιού. Τη Ζωή δεν την πείραζε που ο Κοκκινούλης γύριζε συνέχεια στη ρόδα του τα βράδια και δεν την άφηνε να κοιμηθεί. Δεν την πείραζε που είχε δαγκώσει το δάχτυλό της μερικές φορές όταν τον τάζε μπισκότα για να τον γλυκάνει. Δεν την πείραζε καν που το κλουβί μύριζε από τα τσίσα του.

Κοντολογίς η Ζωή αγαπούσε τον Κοκκινούλη. Και ο Κοκκινούλης αγαπούσε τη Ζωή.

Η Ζωή δεν είχε πολλούς φίλους στο σχολείο. Κι όχι μόνο αυτό, αλλά τα άλλα παιδιά την κορόιδευαν που ήταν κοντούλα και κοκκινομάλλα και φορούσε σιδεράκια. Ένα μόνο από τα παραπάνω θα αρκούσε για να την κοροϊδεύουν. Η Ζωή είχε και τα τρία.

Ο Κοκκινούλης ήταν μικροκαμωμένος και κόκκινος επίσης αν και, φυσικά, δε φορούσε σιδεράκια. Αυτή του η κοψιά και το κοκκινωπό τρίχωμα έκαναν μάλλον κατά βάθος τη Ζωή να τον διαλέξει ανάμεσα σε όλες τις μικρές χνουδωτές μπαλίτσες που βρίσκονταν στριμωγμένες πίσω από τη βιτρίνα του μαγαζιού. Μάλλον διαισθάνθηκε την ευγενική του φύση.

Στις εβδομάδες και στους μήνες που ακολούθησαν η Ζωή έμαθε στον Κοκκινούλη μερικά απίστευτα κόλπα. Για έναν ηλιόσπορο ο Κοκκινούλης στεκόταν στα πίσω πόδια του και χόρευε λιγάκι. Για ένα καρύδι έκανε ανάποδη κωλοτούμπα. Και για έναν κύβο ζάχαρη έπεφτε ανάσκελα και έκανε στροφές.

Το όνειρο της Ζωής ήταν να κάνει το μικρό της κα-

τοικίδιο παγκοσμίως γνωστό ως το πρώτο χάμστερ που ξέρει μπρέικ ντανς! Σκόπευε να δώσει μια μικρή παράσταση τα Χριστούγεννα για τα άλλα παιδιά στη γειτονιά. Μάλιστα έφτιαξε και μια αφίσα για να τη διαφημίσει.

Μια μέρα, όμως, ήρθε ο μπαμπάς της από τη δουλειά με ένα πολύ δυσάρεστο νέο που θα κατέστρεφε τη μικρή ευτυχισμένη τους ζωή...

Τα πράγματα δε φαίνεται να πηγαίνουν
καλά για τη Ζωή. Η μηριά της
η Σίλα βαριέται ακόμα και τη μύτη της
να σκαλίσει, και βάζει τη Ζωή να το κάνει.
Η σούπερ ενοχλητική και αρχιταραξιάς
Τίνα Τροτ δεν την αφήνει στην ησυχία της
στο σχολείο. Και τώρα ο κακός
Μπερτ από τα «Χάμπουργκερ του Μπερτ»
έχει πάρει στο κατόπι το ποντίκι της!

**Και μαντέψτε τι θέλει να το κάνει.
Ο τίτλος του βιβλίου θα σας δώσει μια ιδέα...**

Κι άλλες νοστιμιές:

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

Από 9 ετών

ISBN: 978-618-01-1208-5

9 786180 112085

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΜ.: 15939